Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

2020. gada 8. jūlijā*

Ekonomikas un monetārā politika – Kredītiestāžu prudenciālā uzraudzība – Regulas (EK) Nr. 1024/2013 18. panta 1. punkts – ECB uzlikts administratīvs naudas sods kredītiestādei – Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmā daļa – Pašu kapitāla prasību turpināts pārkāpums – Nolaidības dēļ izdarīts pārkāpums – Mazāk barga represīva tiesību akta piemērošana ar atpakaļejošu spēku – Neesamība – Tiesības uz aizstāvību – Soda apmērs – Pienākums norādīt pamatojumu

Lietā T-576/18

Crédit agricole SA, Monrūža [*Montrouge*] (Francija), ko pārstāv *A. Champsaur* un *A. Delors*, *avocates*,

prasītāja,

pret

Eiropas Centrālo banku (ECB), ko pārstāv *C. Hernández Saseta*, *A. Pizzolla* un *D. Segoin*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt ECB 2018. gada 16. jūlija lēmumu ECB/SSM/2018-FRCAG-75, kas pieņemts, piemērojot Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.), 18. panta 1. punktu, un ar ko prasītājai uzlikts administratīvs naudas sods 4 300 000 EUR apmērā par pašu kapitāla prasību, kuras paredzētas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.; labojumi – OV 2013, L 208, 68. lpp., un OV 2013, L 321, 6. lpp.), 26. panta 3. punktā, turpinātu pārkāpumu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Papasavs [*S. Papasavvas*], tiesneši V. Tomļenoviča [*V. Tomljenović*], F. Šalīns [*F. Schalin*], P. Škvaržilova-Pelcla [*P. Škvařilová-Pelzl*] un I. Nemms [*I. Nõmm*] (referents),

sekretāre: M. Maresko [*M. Marescaux*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 21. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *Crédit agricole SA* ir Francijas kredītiestāde, kas atrodas tiešā Eiropas Centrālās bankas (ECB) prudenciālajā uzraudzībā.

2 2016. gada 22. decembrī ECB izmeklēšanas nodaļa nosūtīja prasītājai paziņojumu par iebildumiem atbilstoši ECB Regulas (ES) Nr. 468/2014 (2014. gada 16. aprīlis), ar ko izveido vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm ("VUM pamatregula") (OV 2014, L 141, 1. lpp.), 126. panta 1. un 2. punktam. ECB pārmeta prasītājai, ka tā bija klasificējusi kapitāla instrumentus kā savus pirmā līmeņa pašu kapitāla instrumentus (turpmāk tekstā – "*CET 1* instrumenti") bez iepriekšējas kompetentās iestādes atļaujas, pārkāpjot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.; labojumi – OV 2013, L 208, 68. lpp., un OV 2013, L 321, 6. lpp.), 26. panta 3. punktu.

3 2017. gada 18. janvārī prasītāja iesniedza rakstveida apsvērumus par paziņojumu par iebildumiem.

4 2017. gada 2. augustā ECB izmeklēšanas nodaļa iesniedza prasītājai lēmuma projektu, lai tai ļautu iesniegt rakstveida apsvērumus.

5 2017. gada 4. augustā prasītāja lūdza ECB pagarināt termiņu tās apsvērumu iesniegšanai. 2017. gada 7. augustā ECB daļēji apmierināja šo lūgumu, pagarinot minēto termiņu līdz 2017. gada 30. augustam.

6 2017. gada 30. augustā prasītāja iesniedza rakstveida apsvērumus par tai paziņoto lēmuma projektu.

7 2018. gada 16. jūlijā ECB pieņēma lēmumu ECB/SSM/2018-FRCAG-75, piemērojot Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.), 18. panta 1. punktu, un ar šo lēmumu prasītājai tika uzlikts administratīvs naudas sods 4 300 000 EUR apmērā par pašu kapitāla prasību, kuras paredzētas Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktā, turpinātu pārkāpumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

8 Pirmkārt, ECB konstatēja prasītājas pārkāpjošas rīcības esamību. Tā uzskatīja, ka no Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmās daļas izriet, ka kredītiestādes var klasificēt kapitāla instrumentus kā *CET 1* instrumentus tikai pēc kompetentās iestādes iepriekšējas atļaujas saņemšanas.

9 Šajā ziņā ECB noraidīja prasītājas argumentus attiecībā uz to, ka parastās akcijas bija minētas sarakstā, ko Eiropas Banku iestāde (EBI) bija publicējusi, piemērojot Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta trešo daļu (turpmāk tekstā – "EBI publicētais saraksts"). Tā būtībā uzskatīja – apstāklis, ka instruments ir minēts šajā sarakstā, neatbrīvo kredītiestādi no prasības saņemt kompetentās iestādes iepriekšēju atļauju, piemērojot Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmo daļu.

10 ECB norādīja, ka prasītāja 2015. gada 23. jūnijā, 2015. gada 12. novembrī un 2016. gada 21. jūnijā veica trīs parasto akciju emisijas ar "lojalitātes klauzulu", kas piešķir akcionāriem paaugstinātu dividendi par katru akciju, kura ir bijusi to īpašumā vismaz divus gadus ilgu nepārtrauktu laikposmu. ECB prasītājai pārmeta, ka tā bez ECB atļaujas bija klasificējusi šos kapitāla instrumentus kā *CET 1* instrumentus savos konsolidētajos ceturkšņa pārskatos par pašu kapitālu un pašu kapitāla prasībām laikposmā starp 2015. gada otro ceturksni un 2016. gada otro ceturksni, kā arī publicējusi informāciju saskaņā ar trešo pīlāru laikposmā no 2015. gada 30. jūnija līdz 2016. gada 30. jūnijam.

11 ECB tāpat atgādināja, ka 2016. gada 18. aprīlī kopējās uzraudzības komanda bija informējusi prasītāju par tās pienākumu lūgt un saņemt ECB atļauju, pirms tā klasificē kapitāla instrumentus kā *CET 1* instrumentus, kā rezultātā prasītāja 2016. gada 30. maijā un 22. jūnijā iesniedza atļaujas pieteikumus attiecīgi pirmām kārtām par 2015. gada 23. jūnija un 12. novembra emisijām un otrām kārtām par 2016. gada 21. jūnija emisijām. ECB piešķīra atļaujas attiecīgi 2016. gada 26. jūlijā un 29. augustā.

12 No tā ECB secināja, ka prasītāja bija pārkāpusi Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu laikposmā no 2015. gada 30. jūnija līdz 2016. gada 30. jūnijam, klasificējot kapitāla instrumentus kā *CET 1* instrumentus bez kompetentās iestādes atļaujas, un ka šis pārkāpums bija izdarīts vismaz nolaidības dēļ.

13 Turklāt apstrīdētajā lēmumā ECB atgādināja, ka pēc atļauju piešķiršanas EBI to bija informējusi, ka parastās akcijas, kuras ietver "lojalitātes klauzulu", neatbilst Regulas Nr. 575/2013 28. panta 4. punktā minētajiem nosacījumiem un nevar tikt klasificētas kā *CET 1* instrumenti. Tā rezultātā 2017. gada 1. augustā ECB lūdza prasītājai veikt atbilstīgus pasākumus, lai panāktu, ka šīs parastās akcijas ir pilnībā saderīgas ar Regulu Nr. 575/2013.

14 Otrkārt, ECB uzlika prasītājai administratīvu naudas sodu 4 300 000 EUR apmērā par tās pārkāpjošo rīcību. ECB uzsvēra, ka, piemērojot Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktu, tai ir tiesības uzlikt administratīvu naudas sodu gadījumos, ja tiek pārkāptas attiecīgo tieši piemērojamo Eiropas Savienības tiesību aktu prasības, saistībā ar kurām saskaņā ar attiecīgajiem Savienības tiesību aktiem kompetentajām iestādēm dod iespēju piemērot administratīvos naudas sodus. Tā piebilda, ka, piemērojot Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 3. punktu, piemērotajām sankcijām ir jābūt "iedarbīgām, samērīgām un atturošām".

15 Attiecībā uz pārkāpuma smagumu ECB ņēma vērā faktu, ka aplūkojamie kapitāla instrumenti 2016. gada 30. jūnijā veidoja prasītājas *CET 1* rādītāja 67 bāzes punktus un ka Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkts tika pārkāpts piecos ceturkšņa pārskatu laikposmos pēc kārtas un trīs informācijas publikācijās saistībā ar trešo pīlāru 2015. un 2016. gadā. Tā uzskatīja, ka pārkāpums tika izdarīts vismaz nolaidības dēļ, un norādīja, ka prasītāja bija turpinājusi klasificēt savas parasto akciju emisijas kā *CET 1* instrumentus pēc tam, kad kopējās uzraudzības komanda to bija brīdinājusi par prasību saņemt iepriekšēju ECB atļauju.

16 Kā atbildību mīkstinošu apstākli ECB ņēma vērā faktu, ka pēc tam, kad prasītāja bija iesniegusi atļauju pieteikumus, tā prasītājai bija atļāvusi klasificēt tās parasto akciju emisijas kā *CET 1* instrumentus.

17 ECB uzskatīja, ka administratīvs naudas sods 4 300 000 EUR apmērā, kas, tās ieskatā, grupai, kurā prasītāja ietilpa, veidoja 0,0015 % gada apgrozījuma, bija samērīgs sods.

18 Treškārt, ECB nolēma publicēt informāciju par uzlikto administratīvo naudas sodu savā interneta vietnē, norādot prasītājas nosaukumu. Tā uzskatīja, ka apstākļi, kurus prasītāja bija uzsvērusi, apgalvojot, ka šāda publicēšana esot ļoti kaitējusi tās reputācijai un stāvoklim tirgū, bija tikai hipotētiski, neskaidri un vispārīgi un tādējādi ar tiem nevarēja pierādīt, ka minētā publicēšana prasītājai bija radījusi nesamērīgu kaitējumu VUM pamatregulas 132. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

19 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 25. septembrī, prasītāja cēla šo prasību.

20 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, šī lieta tika nodota jaunam tiesnesim referentam, kas bija norīkots uz otro palātu, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

21 Pēc otrās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa, piemērojot sava Reglamenta 28. pantu, nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.

22 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (otrā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu un, veicot Reglamenta 89. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, 2019. gada 13. decembrī uzdeva lietas dalībniekiem rakstveida jautājumus. Katrs no lietas dalībniekiem atbildēja uz tam uzdotajiem Vispārējās tiesas jautājumiem un pēc tam iesniedza apsvērumus par otra lietas dalībnieka atbildēm.

23 Ar 2020. gada 6. janvāra lēmumu otrās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētājs, uzklausījis lietas dalībniekus, nolēma apvienot šo lietu ar lietām T-577/18 un T-578/18 tiesvedības mutvārdu daļā.

24 2020. gada 21. janvāra tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem. Šajā tiesas sēdē ECB tika lūgts atbildēt rakstiski uz vienu Vispārējās tiesas jautājumu un prasītājai – iesniegt apsvērumus par šo atbildi. Lietas dalībnieki uz šo lūgumu atbildēja noteiktajā termiņā.

25 Ar 2020. gada 2. marta lēmumu Vispārējā tiesa (otrā palāta paplašinātā sastāvā) izbeidza tiesvedības mutvārdu daļu.

26 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 ECB prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

28 Prasības pamatojumam prasītāja izvirza divus pamatus.

29 Pirmais pamats ir izvirzīts attiecībā uz pilnvaru pārsniegšanu apstrīdētajā lēmumā. Šo pamatu veido trīs daļas. Pirmā daļa attiecas uz Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pārkāpumu. Otrā daļa attiecas uz Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punkta un tiesiskās drošības principa pārkāpumu. Trešā daļa attiecas uz prasītājai uzliktā administratīvā naudas soda samērīgumu.

30 Ar otro pamatu prasītāja ECB pārmet, ka tā ir pārkāpusi prasītājas tiesības tikt uzklausītai, ciktāl ECB apstrīdēto lēmumu esot pamatojusi ar iebildumiem, kas nav tikuši paskaidroti administratīvā procesa laikā.

31 Kā tika uzsvērts šā sprieduma 8.–18. punktā, ECB apstrīdētajā lēmumā, pirmkārt, konstatēja prasītājas pārkāpuma esamību, otrkārt, par šo pārkāpumu uzlika tai administratīvu naudas sodu un, treškārt, paredzēja publicēt informāciju par šo administratīvo naudas sodu savā interneta vietnē.

32 Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu veikt nošķīrumu atkarībā no tā, vai prasītājas kritika attiecas uz tās pārkāpuma konstatējumu vai administratīvā naudas soda uzlikšanu.

Par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, ciktāl tajā ir norādīts prasītājas pārkāpums

33 Ar pirmā pamata pirmo daļu prasītāja būtībā apgalvo, ka, norādot uz tās pārkāpuma esamību, ECB ir pārkāpusi Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu. Turklāt pirmā pamata otrās daļas pirmajā iebildumā tā uzskata, ka ECB ir pārkāpusi Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktu, uzskatīdama, ka prasītāja ir izdarījusi pārkāpumu vismaz nolaidības dēļ. Visbeidzot ar otro pamatu, kas izvirzīts pakārtoti, prasītāja būtībā apgalvo, ka secinājums par pārkāpuma esamību apstrīdētajā lēmumā ir pamatots ar elementiem, attiecībā uz kuriem tai nav bijusi iespēja sniegt savu viedokli administratīvā procesa laikā, un tas esot prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpums.

Par pirmā pamata pirmo daļu attiecībā uz tiesību kļūdu, interpretējot un piemērojot Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu

34 Pirmā pamata pirmajā daļā prasītāja būtībā izvirza divus iebildumus.

35 Ar pirmo iebildumu prasītāja apgalvo, ka ECB ir pieļāvusi kļūdu, interpretējot un piemērojot Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmo daļu redakcijā, kas piemērojama laikā, kad norisinājās fakti, kuri prasītājai tiek pārmesti.

36 Ar otro iebildumu, kas izvirzīts replikas stadijā, prasītāja apgalvo, ka fakti, kuri tai tiek pārmesti, katrā ziņā nav pārkāpums, ņemot vērā grozījumus, kas Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktam veikti ar Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2019/876 (2019. gada 20. maijs), ar ko groza Regulu Nr. 575/2013 attiecībā uz sviras rādītāju, neto stabila finansējuma rādītāju, prasībām pašu kapitālam un atbilstīgajām saistībām, darījuma partnera kredītrisku, tirgus risku, riska darījumiem ar centrālajiem darījumu partneriem, riska darījumiem ar kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem, lieliem riska darījumiem, pārskatu sniegšanas un informācijas atklāšanas prasībām un Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2019, L 150, 1. lpp.). Prasītāja apgalvo, ka Vispārējai tiesai ir jāņem vērā šie grozījumi, ciktāl tas ir mazāk bargs represīvs likums.

– Par pirmo iebildumu attiecībā uz kļūdu, interpretējot un piemērojot Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmo daļu redakcijā, kas piemērojama laikā, kad norisinājās fakti, kuri prasītājai tiek pārmesti

37 Apstrīdētā lēmuma 3. punktā ECB uzskatīja, ka ar Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmo daļu prasītājai bija noteikta prasība saņemt iepriekšēju kompetentās iestādes atļauju, pirms tā klasificē parasto akciju emisijas kā *CET 1* instrumentus, lai arī šī kapitāla instrumentu kategorija bija minēta sarakstā, ko EBI publicēja, piemērojot šīs normas trešo daļu.

38 Ir jānorāda, ka Regulas Nr. 575/2013 26. pants attiecas uz *CET 1* instrumentiem. It īpaši tā 3. punkts attiecas uz kompetento iestāžu veiktu pārbaudi, lai noskaidrotu, vai instrumenti, kurus kredītiestādes klasificē kā *CET 1* instrumentus, atbilst kritērijiem, kas noteikti Regulas Nr. 575/2013 28. pantā vai, attiecīgā gadījumā, 29. pantā. Šajā normā ir paredzēts īpašs regulējums kapitāla instrumentiem.

39 Tādējādi Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktā redakcijā, kas piemērojama šai lietai, ir noteikts:

"Kompetentās iestādes novērtē, vai [*CET 1*] instrumentu emisijas atbilst kritērijiem, kas izklāstīti 28. pantā vai, attiecīgā gadījumā, 29. pantā. Kas attiecas uz emisijām pēc 2013. gada 28. jūnija, iestādes klasificē kapitāla instrumentus par [*CET 1*] instrumentiem tikai pēc tam, kad atļauju ir piešķīrušas kompetentās iestādes, kuras var konsultēties ar EBI.

Attiecībā uz kapitāla instrumentiem, izņemot valsts atbalstu, ja kompetentā iestāde ir apstiprinājusi, ka ir atbilstīgi tos klasificēt kā [*CET 1*] instrumentus, bet kuriem, pēc EBI uzskata, ir ļoti sarežģīti pārbaudīt atbilstību 28. pantā vai attiecīgā gadījumā 29. pantā izklāstītajiem kritērijiem, kompetentās iestādes paskaidro EBI sava lēmuma iemeslus.

Pamatojoties uz katras kompetentās iestādes sniegto informāciju, EBI sagatavo, uztur un publicē sarakstu ar visiem kapitāla instrumentu veidiem, kuri katrā dalībvalstī atbilst [*CET 1*] instrumentiem. EBI minēto sarakstu sagatavo un pirmo reizi publicē līdz 2013. gada 28. jūlijam.

EBI var pēc 80. pantā noteiktā pārbaudes procesa un, ja pastāv vērā ņemamas liecības par to, ka minētie instrumenti neatbilst kritērijiem, kas noteikti 28. pantā vai, attiecīgā gadījumā, 29. pantā, nolemt no saraksta izņemt kapitāla instrumentus, kuri nav valsts atbalsts un kuri ir emitēti pēc 2013. gada 28. jūnija, un nāk klajā ar attiecīgu paziņojumu."

40 Regulas Nr. 575/2013 28. un 29. pantā, uz kuriem ir atsauce šīs pašas regulas 26. panta 3. punktā, ir izskaidroti nosacījumi, kas jāizpilda attiecībā uz *CET 1* instrumentiem. Regulas Nr. 575/2013 28. pantā ir paredzēti nosacījumi, kas piemērojami kredītiestāžu emitētajiem kapitāla instrumentiem, savukārt šīs regulas 29. pants attiecas uz nosacījumiem savstarpēju sabiedrību, kooperatīvo sabiedrību, krājsabiedrību un līdzīgu iestāžu emitētajiem kapitāla instrumentiem.

41 Lietas dalībniekiem nav vienprātības par to, kā interpretējams Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmajā daļā minētais formulējums "atļauju ir piešķīrušas kompetentās iestādes".

42 Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka kompetento iestāžu atļauja tiek piešķirta kapitāla instrumentu kategorijai un izpaužas kā aplūkojamā instrumentu veida iekļaušana sarakstā, kuru publicē EBI, piemērojot Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta trešo daļu. Ciktāl parastās akcijas atradās minētajā sarakstā brīdī, kad prasītāja tās klasificēja kā *CET 1* instrumentus, prasītāja uzskata, ka ECB kļūdaini uzskatīja, ka tā bija pārkāpusi Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu.

43 Turpretī ECB uzskata, ka Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmā daļa nozīmē, ka kredītiestādei ir jālūdz iepriekšēja kompetentās iestādes atļauja, pirms tā klasificē kapitāla instrumentu kā *CET 1* instrumentu, pat ja šis instruments ir minēts EBI publicētajā sarakstā. Līdz ar to ECB secina, ka apstrīdētajā lēmumā tā pamatoti uzskatīja, ka prasītāja bija pārkāpusi šo normu, klasificējot trīs parasto akciju emisijas kā *CET 1* instrumentus, nesaņēmusi tās iepriekšēju atļauju.

44 Tā kā formulējums "atļauju ir piešķīrušas kompetentās iestādes", kas minēts Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktā, šajā regulā nav definēts, ir jāveic tā interpretācija.

45 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās noteikumi, bet arī konteksts un ar tiesisko regulējumu, pie kura pieder šī norma, sasniedzamie mērķi (skat. spriedumu, 2005. gada 7. jūnijs, *VEMW* u.c., C-17/03, EU:C:2005:362, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Attiecībā, pirmkārt, uz Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmās daļas formulējumu – no tā izriet, ka kredītiestādei ir jāsaņem kompetentās iestādes atļauja, pirms tā klasificē kapitāla instrumentus kā *CET 1* instrumentus.

47 Ir jānorāda – to, kā izpaužas šī kompetentās iestādes atļauja, nevar secināt vienīgi no Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmās daļas formulējuma, ņemot vērā to, ka jēdziens "atļauja" [franču val. – "*accord*"] var nozīmēt vienlaikus gan iepriekšēju atļauju [franču val. – "*autorisation*"], ko piemēro kapitāla instrumentiem individuālā kārtā, gan kopumā kapitāla instrumentu kategorijai dotu atļauju [franču val. – "*accord*"].

48 Šajā ziņā pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, nav tā, ka apstāklis, ka citās Regulas Nr. 575/2013 normās ir skaidri minēta kompetentās iestādes "iepriekšējas atļaujas" [franču val. – "*autorisation*"] saņemšana, noteikti nozīmē, ka jēdziena "atļauja" [franču val. – "*accord*"] lietošana Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmajā daļā attiecas uz atšķirīgu mehānismu, nevis iepriekšēju atļauju [franču val. – "*autorisation*"].

49 Proti, no Regulas Nr. 575/2013 visu to normu lasījuma, kurās ir minēta vai nu kompetentās iestādes "atļaujas" [franču val. – "*accord*"] vai "iepriekšējas atļaujas" [franču val. – "*autorisation*"] piešķiršana, neizriet, ka kompetentās iestādes apstiprinājuma noteikumi būtu atšķirīgi atkarībā no minētajās normās izmantotās terminoloģijas. Turklāt ir jānorāda, ka šis nošķīrums nav sistemātisks, jo Regulas Nr. 575/2013 citu valodu versijās nav noteikti atkārtots nošķīrums starp jēdzieniem "atļauja" [franču val. – "*accord*"] un "iepriekšēja atļauja" [franču val. – "*autorisation*"], kas pastāv šīs regulas versijā franču valodā.

50 Tāpat ECB kļūdaini apgalvo, ka "instrumentu kategorijas" koncepts nav minēts Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktā. Ciktāl šīs normas trešajā daļā ir minēts EBI publicētais "sarakst[s] ar visiem kapitāla instrumentu veidiem, kuri katrā dalībvalstī atbilst [*CET 1*] instrumentiem", kapitāla instrumentu kategorijas atbilstības pārbaude ir paredzēta Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktā. Līdz ar to nevar uzskatīt, ka atsauce uz "kapitāla instrumentiem" šīs normas pirmajā daļā noteikti nozīmē katra kapitāla instrumenta pārbaudi individuālā kārtā.

51 Otrkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmās daļas kontekstuālo interpretāciju prasītāja atsaucas uz šīs normas otro un trešo daļu. Tādējādi šī panta otrā daļa attiecoties uz kapitāla instrumentu veida atbilstības pārbaudi, kuru veic kompetentā iestāde kopā ar EBI un kuras rezultātā minētais kapitāla instrumentu veids tiekot iekļauts sarakstā, ko EBI publicē atbilstoši šī paša panta trešajai daļai. Šajā EBI veiktajā publicēšanā izpaužoties kompetentās iestādes atļauja, kas minēta Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmajā daļā. Šāda publicēšana tātad nozīmējot, ka instruments atbilst Regulas Nr. 575/2013 28. pantā minētajiem vispārējiem nosacījumiem un ka attiecīgajai kredītiestādei ir jāpārbauda, vai attiecīgais kapitāla instruments atbilst šajā pantā minētajiem individuālajiem nosacījumiem, un kompetentā iestāde *a posteriori* var pārbaudīt šī vērtējuma pamatotību.

52 Šāda interpretācija nav atbalstāma.

53 Pirmām kārtām šī interpretācija nav saderīga ar konsultēšanās ar EBI – kā tā paredzēta atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmajā un otrajā daļā – atšķirīgo raksturu. Proti, lai arī minētā konsultēšanās pirmajā daļā ir minēta tikai kā kompetento iestāžu iespēja, jo kompetentās iestādes "var konsultēties ar EBI", šīs pašas normas otrajā daļā turpretī ir minēta kompetento iestāžu sistemātiska konsultēšanās ar EBI.

54 Otrām kārtām piekrist prasītājas nostājai nozīmētu uzskatīt, ka, pirms kapitāla instrumentu klasificē kā *CET 1* instrumentu, kompetentā iestāde pārbauda vienīgi to, vai ir izpildīti Regulas Nr. 575/2013 28. pantā vai attiecīgā gadījumā 29. pantā minētie vispārējie nosacījumi. Kā atzīst pati prasītāja, [tādā gadījumā] kredītiestādei būtu jāpārbauda, vai kāda kapitāla instrumenta emisija atbilst individuālajiem nosacījumiem, kas paredzēti šīs regulas 28. pantā vai attiecīgā gadījumā 29. pantā.

55 Ir jākonstatē, ka šāda kompetento iestāžu veiktās kontroles ierobežošana būtu pretrunā Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmajai daļai. No tās izriet – kapitāla instrumentu var klasificēt par *CET 1* instrumentu tikai pēc tam, kad atļauju ir piešķīrušas kompetentās iestādes, un šo iestāžu vērtējums attiecas uz šīs regulas 28. pantā vai attiecīgā gadījumā 29. pantā noteikto nosacījumu ievērošanu, nepastāvot nekādam nošķīrumam atkarībā no tā, vai šie nosacījumi ir vispārpiemērojami vai individuāli.

56 Līdz ar to ir jāuzskata, ka Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir paredzēta divu atšķirīgu lēmumu pieņemšana. Pirmām kārtām ir runa par lēmumu, kas izriet no kompetento iestāžu un EBI sadarbības, kura ir paredzēta Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta otrajā daļā, kura attiecas uz kapitāla instrumentu veidu atbilstību un kuras rezultātā šie kapitāla instrumenti tiek iekļauti EBI publicētajā sarakstā, kas paredzēts šīs normas trešajā daļā. Otrām kārtām ir runa par kompetentās iestādes lēmumu, attiecībā uz kuru konsultēšanās ar EBI ir tikai iespēja, kas nozīmē pārbaudīt, vai kapitāla instruments atbilst visiem nosacījumiem, kuri ir izklāstīti Regulas Nr. 575/2013 28. pantā vai attiecīgā gadījumā 29. pantā, neatkarīgi no tā, vai tie ir vispārpiemērojami vai individuāli.

57 No tā izriet – lai gan kapitāla instrumenta iekļaušana EBI publicētajā sarakstā nozīmē, ka tas principā atbilst klasificēšanai par *CET 1* instrumentu, jo tas atbilst Regulas Nr. 575/2013 28. pantā vai attiecīgā gadījumā 29. pantā izklāstītajiem vispārējiem nosacījumiem, tā pati par sevi neļauj kredītiestādei šo instrumentu klasificēt par *CET 1* instrumentu. Kredītiestādei vispirms ir jāpaziņo par šo instrumentu kompetentajai iestādei, lai tā konkrēti pārbaudītu, vai ir izpildīti minētie nosacījumi, it īpaši tie, kas ir piemērojami individuāli.

58 Visbeidzot, treškārt, ir jāņem vērā likumdevēja nodoms, pieņemot Regulu Nr. 575/2013, uzlabot banku sistēmā esošā kapitāla daudzumu un kvalitāti, kas atgādināts Regulas Nr. 575/2013 1. apsvērumā un atkārtots šīs pašas regulas 72. apsvērumā. 72. apsvērumā ir it īpaši uzsvērta nepieciešamība uzlabot tā pašu kapitāla kvalitāti un saskaņošanu, kam saskaņā ar prasībām jābūt kredītiestāžu rīcībā, un šajā ziņā minēts "pamata kapitāla instrumentiem piemēroto stingro kritēriju kopum[s]".

59 Tādējādi likumdevēja nodomam atbilst tas, ka priekšroka tiek dota tādai Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmās daļas interpretācijai, kas vislabāk ļauj kompetentajai iestādei pārliecināties, ka ir izpildīti atbilstības nosacījumi instrumenta klasificēšanai par tādu, kas atbilst visaugstākajiem kvalitātes standartiem, proti, par *CET 1* instrumentu.

60 Ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 575/2013 28. pantā vai attiecīgā gadījumā 29. pantā noteikto nosacījumu ievērošanas kontrole labāk tiek nodrošināta ar iepriekšējas atļaujas procedūru, nevis ar sistēmu, kurā dažu no šiem nosacījumiem pārbaudīšana sākotnēji attiektos uz pašu kredītiestādi, bet kompetentās iestādes kontrole sekotu vienīgi *a posteriori* un tā noteikti nebūtu sistemātiska.

61 Pārējie prasītājas izvirzītie argumenti neliek apšaubīt šī secinājuma pamatotību.

62 Tas it īpaši attiecas, pirmkārt, uz atsauci uz Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta interpretāciju, kurai priekšroku dodot EBI un *Autorité de contrôle prudentiel et de résolution* (*ACPR*) [Prudenciālās uzraudzības un noregulējuma iestāde]. Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka tiesību aktu interpretācija, ko ir sniegusi administratīvā iestāde, nevar būt saistoša Savienības tiesai, kurai vienīgajai ir kompetence interpretēt Savienības tiesības saskaņā ar LES 19. pantu (spriedums, 2017. gada 13. decembris, *Crédit mutuel Arkéa*/ECB, T-712/15, EU:T:2017:900, [74]. punkts).

63 Tas pats attiecas, otrkārt, uz apstākli, ka Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta teksts vēlāk ir ticis grozīts ar Regulu 2019/876. Šajā ziņā pietiek uzsvērt – lai gan no Regulas 2019/876 23. apsvēruma izriet, ka šo grozījumu mērķis bija ieviest jaunu, skaidru un pārredzamu apstiprināšanas procesu attiecībā uz instrumentu klasificēšanu par *CET 1* instrumentiem, no tā nevar secināt nevienu norādi par šīs normas nozīmi pirms grozījumu izdarīšanas.

64 Līdz ar to prasītājas pirmais iebildums ir jānoraida.

– Par otro iebildumu, kas būtībā attiecas uz Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta jaunās versijas piemērošanu ar atpakaļejošu spēku

65 Replikas rakstā prasītāja būtībā uzsver, ka no 2019. gada 27. jūnija Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta formulējums ir ticis grozīts ar Regulas 2019/876 1. panta 15. punktu. Tā uzskata, ka, ņemot vērā šo jauno Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta versiju, tās rīcībai vairs nepiemīt pārkāpuma raksturs un ka līdz ar to princips, ka tiek ar atpakaļejošu spēku piemērots mazāk bargs represīvs likums, prasa, lai uz prasītāju tiktu attiecināta šī jaunā Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta versija.

66 ECB uzskata, ka šis iebildums ir jānoraida.

67 Sākumā attiecībā uz šī iebilduma pieņemamību saistībā ar to, ka tas tika izvirzīts replikas stadijā, ir jānorāda – lai gan Reglamenta 84. panta 1. punktā principā ir aizliegts izvirzīt jaunus pamatus tiesvedības laikā, šāds aizliegums netiek piemērots tad, ja šie pamati ir balstīti uz tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas tikuši atklāti procesa laikā. Tā kā šis iebildums ir pamatots ar tiesisku apstākli, kas ir ticis atklāts procesa laikā, proti, ar Regulas 2019/876 1. panta 15. punkta stāšanos spēkā 2019. gada 27. jūnijā, tas līdz ar to ir pieņemams.

68 Tomēr šīs lietas apstākļos šis iebildums nevar izraisīt apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

69 Protams, mazāk barga represīva likuma piemērošanas ar atpakaļejošu spēku princips ir vispārējs Savienības tiesību princips (spriedums, 2008. gada 11. marts, *Jager*, C-420/06, EU:C:2008:152, 59. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumus, 2005. gada 3. maijs, *Berlusconi* u.c., C-387/02, C-391/02 un C-403/02, EU:C:2005:270, 67.–69. punkts, un 2017. gada 27. jūnijs, NC/Komisija, T-151/16, EU:T:2017:437, 53. un 54. punkts), kas ir nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartā.

70 Pamattiesību hartas 49. panta 1. punktā ir noteikts:

"Nevienu nevar atzīt par vainīgu nodarījumā, kas ir darbība vai bezdarbība un ko tā izdarīšanas brīdī saskaņā ar attiecīgās valsts tiesībām vai starptautiskajām tiesībām neuzskata par noziedzīgu nodarījumu. Tāpat nevar piemērot bargāku sodu par to, kas bijis spēkā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdī. Ja pēc noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas tiesību aktos ir paredzēts vieglāks sods, piemēro šo sodu."

71 Turklāt atsaukties uz mazāk barga represīva likuma piemērošanas ar atpakaļejošu spēku principu var ne tikai attiecībā uz lēmumiem, ar kuriem tiek uzlikts krimināls sods šaurā izpratnē, bet arī administratīvi sodi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 8. marts, *Campina*, C-45/06, EU:C:2007:154, 32. un 33. punkts; 2008. gada 11. marts, *Jager*, C-420/06, EU:C:2008:152, 60. punkts, un 2017. gada 27. jūnijs, NC/Komisija, T-151/16, EU:T:2017:437, 54. punkts).

72 Tomēr ir jānorāda – lai gan mazāk barga represīva likuma piemērošanas ar atpakaļejošu spēku princips varētu izraisīt lēmuma atcelšanu gadījumā, ja grozījumi tiesiskajā regulējumā būtu izdarīti pēc lietas faktu norises, bet pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 27. jūnijs, NC/Komisija, T-151/16, EU:T:2017:437, 63. punkts), šis princips nevar būt atbilstīgs tāda tiesību akta tiesiskuma pārbaudei, kurš ticis pieņemts pirms minētajiem tiesiskā regulējuma grozījumiem, jo iestādei atbildētājai nevar pārmest, ka tā nav ievērojusi tiesību normas, kuras vēl nebija piemērojamas.

73 Turklāt tiesiskā regulējuma grozījumus, kas izdarīti pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, eventuāli varētu ņemt vērā tikai gadījumā, ja Vispārējā tiesa izmantotu savas pilnvaras grozīt uzliktā soda apmēru gadījumā, ja Vispārējai tiesai, piemērojot LESD 261. pantu, būtu šādas pilnvaras attiecībā uz administratīvajiem sodiem, kurus uzlikusi ECB atbilstoši Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktam. Ja Vispārējai tiesai būtu iesniegta šāda prasība, tai būtu jānosaka, vai tās nolēmuma pieņemšanas dienā

tai ir jāaizstāj ECB vērtējums ar pašai savu vērtējumu tā, lai soda apmērs būtu piemērots (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 17. decembris, *Orange Polska*/Komisija, T-486/11, EU:T:2015:1002, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Tomēr Vispārējai tiesai netika iesniegta prasība grozīt uzliktā soda apmēru, un prasītāja to skaidri apstiprināja tiesas sēdē.

75 Tādējādi ir jānoraida otrais iebildums un līdz ar to arī pirmā pamata pirmā daļa.

Par pirmā pamata otrās daļas pirmo iebildumu attiecībā uz Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punkta pārkāpumu

76 Apstrīdētajā lēmumā ECB uzskatīja, ka prasītāja ir pārkāpusi Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu vismaz nolaidības dēļ Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punkta izpratnē.

77 Prasītāja uzskata, ka ECB ir pārkāpusi Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktu, atzīstot nolaidības dēļ izdarīta pārkāpuma esamību, jo nevarēja uzskatīt, ka prasītāja zināja vai ka tai būtu vajadzējis zināt, ka tās rīcība ir uzskatāma par pārkāpumu. Prasītāja it īpaši atgādina, ka tā ir izmantojusi interpretāciju, kurai priekšroku devusi EBI un *ACPR*, kamēr ECB nav sniegusi nekādus norādījumus par Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu, un ka gandrīz visas kredītiestādes ir izmantojušas šo pašu interpretāciju. Tā arī uzskata, ka interpretācijas atšķirības vien neveido kļūdu un ka tā nevarēja zināt par savas rīcības pārkāpuma raksturu.

78 ECB apgalvo, ka šis iebildums ir jānoraida.

79 Saskaņā ar Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktu, "lai veiktu ar šo regulu uzticētos uzdevumus, gadījumos, kad kredītiestādes, finanšu pārvaldītājsabiedrības vai jauktas finanšu pārvaldītājsabiedrības ar nolūku vai nolaidības dēļ pārkāpj [..] prasības, ECB var piemērot administratīvos naudas sodus".

80 Kā Tiesai ir bijusi izdevība uzsvērt, ar nolaidības jēdzienu saprot darbību vai bezdarbību, kas izdarīta bez nodoma un ar ko atbildīgā persona pārkāpj savu rūpības pienākumu (spriedums, 2008. gada 3. jūnijs, *Intertanko* u.c., C-308/06, EU:C:2008:312, 75. punkts). Turklāt, lai novērtētu šādas nolaidības esamību, ir jāņem vērā it īpaši aplūkojamo normu sarežģītība un attiecīgā uzņēmuma profesionālā pieredze un rūpība (pēc analoģijas skat. spriedumu, 1999. gada 11. novembris, *Söhl & Söhlke*, C-48/98, EU:C:1999:548, 56. punkts).

81 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītājai, kas ir kredītiestāde, vajadzēja rīkoties ar lielu piesardzību, īstenojot Regulas Nr. 575/2013 normas, un pievērst īpašu uzmanību savu pienākumu apjomam atbilstoši šīm normām.

82 Turklāt, lai arī Savienības tiesa līdz šim spriedumam vēl nebija interpretējusi Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu, kredītiestāžu pienākumu precīzu apjomu bija iespējams secināt šīs normas rūpīgas analīzes rezultātā, kā to apliecina šā sprieduma 53.–60. punktā sniegtā argumentācija.

83 Proti, šāda analīze būtu likusi prasītājai secināt, ka saraksta publicēšana, ko EBI veic atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktam, un minētās normas pirmajā daļā paredzētā kompetentās iestādes atļauja attiecas uz diviem jautājumiem, kas, protams, ir saistīti, tomēr atšķirīgi: pirmkārt, uz kapitāla instrumenta atbilstību klasificēšanai par *CET 1* instrumentu un, otrkārt, uz konkrētu pārbaudi par to, vai ir izpildīti nosacījumi – kuri it īpaši ir piemērojami individuāli –, kas uzskaitīti minētās regulas 28. pantā vai attiecīgā gadījumā 29. pantā.

84 Tādējādi ECB ir pamatoti atzinusi prasītājas rīcības nolaidīgo raksturu un ir secinājusi, ka tā ir izdarījusi pārkāpumu, piemērojot Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktu.

85 Šo secinājumu neatspēko prasītājas argumentācija par to, ka tā būtībā esot izmantojusi interpretāciju, kas minēta EBI publicētā saraksta ievada klauzulā un kas nozīmējot, ka tai nebija jālūdz kompetentās iestādes iepriekšēja atļauja attiecībā uz minētajā sarakstā iekļautas instrumentu kategorijas klasificēšanu par *CET 1* instrumentiem.

86 Šajā ziņā šā sprieduma 62. punktā jau tika uzsvērts, ka EBI interpretācija nevar būt pārāka par Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta formulējumu.

87 Tomēr, piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Banku iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/78/EK (OV 2010, L 331, 12. lpp.), 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ņemot vērā to, ka viens no EBI uzdevumiem ir "veicināt juridiski saistošu Savienības aktu konsekventu piemērošanu, jo īpaši veidojot kopēju uzraudzības praksi", tās interpretācija attiecībā uz Regulu Nr. 575/2013, it īpaši, ja Savienības tiesa kādu normu vēl nav interpretējusi, ir sevišķi būtiska.

88 Tāpat nav noliedzams, ka, lasot atsevišķi, viens teikums EBI publicētā saraksta ievada klauzulas 4. punktā varētu likt domāt, ka EBI uzskata – kapitāla instrumenta iekļaušana tās publicētajā sarakstā nozīmē, ka to var klasificēt kā *CET 1* instrumentu, jo ir precizēts, ka "instrumenta iekļaušana sarakstā nozīmē, ka tas atbilst [R]egulas [Nr. 575/2013] atbilstības kritērijiem un ka visas attiecīgās dalībvalsts iestādes to var klasificēt par [*CET 1* instrumentu]".

89 Tomēr šīs klauzulas lasījumam vispārīgākā kontekstā būtu vajadzējis likt prasītājai relativizēt šī teikuma apjomu. Proti, EBI neapgalvo, ka iespēja klasificēt tās publicētajā sarakstā minētos kapitāla instrumentus kā *CET 1* instrumentus būtu beznosacījuma. Gluži pretēji, ir minēta nepieciešamība ievērot valsts tiesiskā regulējuma noteikumus, kā arī iespējama nepieciešamība saņemt kompetento iestāžu atļauju atbilstoši Regulai Nr. 575/2013. Lai arī klauzulas formulējums nav ļoti skaidrs, tomēr atsaucei uz iespējamu citu nosacījumu ievērošanu un uz kompetento iestāžu atļaujas saņemšanu vajadzēja likt prasītājai noskaidrot savu pienākumu precīzu apjomu atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmajai daļai.

90 Turklāt ir jānorāda, ka 2016. gada 18. aprīlī prasītāja saņēma ECB elektroniskā pasta vēstuli ar paskaidrojumiem par tās pienākumu apjomu atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktam. Tajā ECB norādīja, ka ir nepieciešama iepriekšēja atļauja, pirms kapitāla palielināšana tiek klasificēta par *CET 1* instrumentu, un norādīja iesniedzamo dokumentu sarakstu.

91 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, ECB 2016. gada 18. aprīļa elektroniskā pasta vēstules saturs bija nepārprotams attiecībā uz to, kādai Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta interpretācijai šī iestāde dod priekšroku.

92 Tomēr, neraugoties uz šo brīdinājumu, prasītāja turpināja sekot atšķirīgai un kļūdainai interpretācijai attiecībā uz tās pienākumiem atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktam un 2016. gada 30. jūnijā informācijas publikācijā saskaņā ar trešo pīlāru un konsolidētajā ceturkšņa pārskatā par pašu kapitālu un pašu kapitāla prasībām tā klasificēja savu 1.–3. emisiju kā *CET 1* instrumentus, pirms ECB tai bija sniegusi atļauju.

93 Prasītāja būtībā arī apgalvo, ka skaidrības trūkums Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktā esot licis dažām valsts iestādēm, kā arī daudzām kredītiestādēm izmantot to pašu interpretāciju, kādai prasītāja bija devusi priekšroku, ar ko esot skaidrojami šīs normas grozījumi ar Regulu 2019/876.

94 Tomēr šis apstāklis, pat ja tas tiktu apstiprināts, neļauj pierādīt prasītājas nolaidības neesamību.

95 Proti, lai gan šādi elementi var liecināt par to, ka daži tirgus dalībnieki ir saskārušies ar grūtībām Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta interpretācijā, tomēr piesardzībai un rūpībai, kādas ir sagaidāmas no tik nozīmīgas kredītiestādes kā prasītāja, vajadzēja tai likt uzmanīgi lasīt šo normu, kas tai ļautu tikt galā ar minētajām grūtībām savu pienākumu apjoma interpretācijā.

96 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmā pamata otrās daļas pirmais iebildums ir jānoraida.

Par otro pamatu, kas ir izvirzīts pakārtoti un attiecas uz prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu

97 Prasītāja būtībā apgalvo, ka ECB ir pārkāpusi tās tiesības tikt uzklausītai, pamatojot apstrīdēto lēmumu ar faktiskiem un tiesiskiem elementiem, par kuriem tā nav varējusi sniegt komentārus administratīvā procesa laikā, un atgādina, ka, piemērojot Regulas Nr. 1024/2013 22. panta 1. punktu, ECB var balstīt lēmumus vienīgi uz iebildumiem, par kuriem attiecīgajām pusēm ir bijusi iespēja sniegt komentārus, neatkarīgi no tā, vai šie lēmumi minētās puses ir nelabvēlīgi ietekmējuši. Šajā ziņā prasītāja it īpaši pārmet ECB, ka tā apstrīdētajā lēmumā pirmo reizi ir sniegusi pati savu interpretāciju par EBI 2017. gada 23. maija ziņojumu, ir atsaukusies uz to, ka EBI ir apšaubījusi tās parastajās akcijās minēto "lojalitātes klauzulu", un ir apgalvojusi, ka tā esot sniegusi tirgū kļūdainu informāciju par savu prudenciālo situāciju.

98 Attiecībā it īpaši uz to, ka apstrīdētajā lēmumā ir minēts, ka EBI ir apšaubījusi "lojalitātes klauzulu", un ir minēti apgalvojumi par kļūdainas informācijas sniegšanu tirgū, prasītāja uzskata, ka šie apstākļi ir ietekmējuši tai uzliktā soda apmēru.

99 ECB apgalvo, ka neviens no faktiskajiem vai tiesiskajiem elementiem, kas nav minēti lēmuma par sodu projektā, bet ir minēti apstrīdētajā lēmumā, nebija tāds, kurš varēja nelabvēlīgi ietekmēt prasītājas tiesības uz aizstāvību, un nenoteica procedūras iznākumu.

100 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību uz aizstāvību ievērošana visos procesos, kuri uzsākti pret personu un kuru dēļ var pieņemt tai nelabvēlīgu lēmumu, ir Savienības tiesību pamatprincips, kas nodrošināms pat tad, ja nav nekāda tiesiskā regulējuma saistībā ar aplūkojamo procesu (skat. rīkojumu, 2010. gada 12. maijs, *CPEM*/Komisija, C-350/09 P, nav publicēts, EU:C:2010:267, [75]. punkts un tajā minētā judikatūra).

101 Regulas Nr. 1024/2013 22. panta 1. punkts atspoguļo šo principu, ciktāl tajā ir paredzēts, ka ECB dod iespēju tikt uzklausītām tām personām, kuru lieta tiek izskatīta, un balsta lēmumus vienīgi uz iebildumiem, par ko attiecīgajām pusēm ir bijusi iespēja sniegt komentārus.

102 Šis princips ir izskaidrots gan VUM pamatregulas 31. pantā "Tiesības tikt uzklausītam", gan tās 126. pantā "Procesuālās tiesības".

103 VUM pamatregulas 31. pants saskaņā ar tā 1. punktu ir jāpiemēro jebkuram uzraudzības lēmumam, kas pieņemts attiecībā uz "adresāt[u], kura tiesības šis lēmums nelabvēlīgi ietekmētu". Tajā šim lietas dalībniekam ir paredzēta iespēja rakstveidā iesniegt ECB komentārus par ECB uzraudzības lēmumam nozīmīgiem faktiskajiem apstākļiem, iebildumiem un juridiskajiem pamatojumiem pirms šī lēmuma pieņemšanas.

104 VUM pamatregulas 126. pantā, kas attiecas it īpaši uz lēmumiem, ar kuriem uzliek administratīvos sodus, izņemot periodisko soda maksājumu, ir noteikts:

"1. Pabeigusi izmeklēšanu un pirms pilnīga lēmuma projekta sagatavošanas un iesniegšanas Uzraudzības valdei izmeklēšanas nodaļa rakstiski informē attiecīgo uzraudzīto iestādi par veiktās izmeklēšanas ietvaros gūtajiem konstatējumiem un par tai izvirzītajiem iebildumiem (ja tādi ir).

2. Šā panta 1. punktā minētajā informācijā izmeklēšanas nodaļa iekļauj norādi par attiecīgās uzraudzītās iestādes tiesībām iesniegt izmeklēšanas nodaļai rakstiskus paskaidrojumus par faktiskajiem rezultātiem un par šai iestādei izvirzītajiem iebildumiem, tostarp konkrētām normām, kas iespējams pārkāptas, nosakot atbilstošu termiņu šādu paskaidrojumu iesniegšanai. ECB nav pienākuma ņemt vērā rakstiskos paskaidrojumus, kurus tā saņēmusi pēc izmeklēšanas nodaļas noteiktā termiņa beigām."

105 Kā pastāvīgajai judikatūrai ir bijusi iespēja uzsvērt attiecībā uz Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 27. panta 1. punktu, kura nozīme būtībā ir identiska ar Regulas Nr. 1024/2013 22. panta 1. punkta un VUM pamatregulas 126. panta nozīmi, ar tiesībām uz aizstāvību saistītā prasība ir izpildīta tad, ja, pirmkārt, lietas dalībniekiem ir nosūtīts paziņojums par iebildumiem, kurā ir skaidri izklāstīti visi būtiskie elementi, uz ko Eiropas Komisija balstās šajā procesa stadijā, un, otrkārt, lēmumā ieinteresētās personas tiek vainotas tikai tajos pārkāpumos, par kuriem tām ir ticis paziņots administratīvajā procesā, un tajā ir norādīti tikai tie fakti, par kuriem ieinteresētajām personām tikusi dota iespēja izteikties (skat. spriedumu, 2012. gada 24. maijs, *MasterCard* u.c./Komisija, T-111/08, EU:T:2012:260, 266. punkts un tajā minētā judikatūra).

106 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru attiecībā uz tiesību uz aizstāvību ievērošanu procedūrās, kas attiecas uz sodīšanu par LESD 101. un 102. panta pārkāpumiem, šīs norādes var tikt sniegtas kopsavilkuma veidā un galīgajam lēmumam nav obligāti jābūt paziņojuma par iebildumiem kopijai, jo šis paziņojums ir sagatavošanas stadijas dokuments, kurā ietvertajiem faktiskiem un tiesiskiem vērtējumiem ir tikai pagaidu raksturs. Tādējādi par pieļaujamiem ir atzīstami paziņojuma par iebildumiem papildinājumi, kas izdarīti, ņemot vērā lietas dalībnieku atbildes rakstu, kurā iekļautie argumenti pierāda, ka tie faktiski ir varējuši īstenot savas tiesības uz aizstāvību. Komisija administratīvā procesa vajadzībām var arī pārskatīt vai papildināt faktiskos vai tiesiskos argumentus, lai pamatotu tās izteiktos iebildumus (skat. spriedumu, 2012. gada 24. maijs, *MasterCard* u.c./Komisija, T-111/08, EU:T:2012:260, 267. punkts un tajā minētā judikatūra).

107 No šīs pašas judikatūras izriet, ka papildu iebildumu paziņošana ieinteresētajām personām ir vajadzīga tikai tad, ja pārbaužu rezultātā Komisijai ir radies pamats inkriminēt uzņēmumiem jaunus darbības aktus vai būtiski grozīt apstrīdēto pārkāpumu pierādījumus (skat. spriedumu, 2012. gada 24. maijs, *MasterCard* u.c./Komisija, T-111/08, EU:T:2012:260, 268. punkts un tajā minētā judikatūra).

108 Visbeidzot, tāpat saskaņā ar judikatūru, kas piemērojama attiecībā uz sodīšanu par LESD 101. un 102. panta pārkāpumiem, tiesības uz aizstāvību ir pārkāptas, ja pastāv iespēja, ka tādēļ, ka Komisija ir pieļāvusi nepilnību, tās veiktajam administratīvajam procesam varētu būt bijis atšķirīgs iznākums. Uzņēmums, kas ir prasītājs, ir pierādījis, ka šāds pārkāpums ir noticis, ja tas atbilstoši pierāda nevis to, ka Komisijas lēmumam būtu bijis atšķirīgs saturs, bet gan to, ka tas būtu varējis labāk nodrošināt savu aizstāvību, ja nepilnība nebūtu pieļauta, piemēram, tādēļ, ka tas būtu varējis savai aizstāvībai izmantot dokumentus, kuriem administratīvā procesa gaitā tam tikusi liegta piekļuve (skat. spriedumu, 2012. gada 24. maijs, *MasterCard* u.c./Komisija, T-111/08, EU:T:2012:260, 269. punkts un tajā minētā judikatūra).

109 Šie paši principi pēc analoģijas ir piemērojami attiecībā uz tiesību uz aizstāvību ievērošanu procedūrā, kuru saistībā ar tieši piemērojamo Eiropas Savienības tiesību aktu prasības pārkāpumu ECB veic, piemērojot Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktu.

110 Pirmkārt, ir jāuzsver, ka vienīgais iebildums, kuru attiecībā uz prasītāju izdarījusi ECB, – proti, par konkrētu kapitāla instrumentu klasificēšanu par *CET 1* instrumentiem bez atļaujas, pārkāpjot Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu, – tika skaidri formulēts jau paziņojumā par iebildumiem, kas prasītājai tika nosūtīts 2016. gada 22. decembrī.

111 Otrkārt, prasītāja varēja izteikties par šo iebildumu ne tikai savā atbildē uz šo paziņojumu, bet arī savos apsvērumos par lēmuma projektu, ko ECB tai nosūtīja 2017. gada 2. augustā.

112 Treškārt, ir jākonstatē, ka trīs elementus, attiecībā uz kuriem prasītāja izsaka kritiku, ka tie apstrīdētajā lēmumā ir minēti pirmo reizi, nevar uzskatīt par jauniem iebildumiem.

113 Proti, pirmkārt, attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 3.2.2.4. punktā ECB minēto atsauci uz EBI 2017. gada 23. maija ziņojumu ir jānorāda, ka ECB to minēja, lai pamatotu savas Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta interpretācijas pamatotību. Par šo jautājumu notika plašas lietas dalībnieku diskusijas administratīvajā procesā. Precīzāk, ir jāuzsver, ka šo atsauci ECB minēja, atbildot uz prasītājas argumentu attiecībā uz to, ka šajā pašā datumā EBI bija norādījusi, ka attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu ir iespējamas atšķirīgas interpretācijas.

114 Otrkārt, attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 3.2.2.4. punktā minēto, saskaņā ar ko EBI bija uzskatījusi, ka lojalitātes klauzula, kas minēta prasītājas parastajās akcijās, liedz tās klasificēt kā *CET 1* instrumentus, pietiek uzsvērt, ka šis jautājums attiecas uz prasītājas parasto akciju saderību ar Regulas Nr. 575/2013 28. pantā minētajiem nosacījumiem un ka tas neietilpst ECB prasītājai izvirzītajā iebildumā, kurš attiecas vienīgi uz šīs pēdējās izdarītu šīs pašas regulas 26. panta 3. punkta pārkāpumu.

115 Treškārt, apstrīdētā lēmuma 3.2.4. punktā ECB minēto, ka Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta ievērošana neesot "[likusi prasītājai] sniegt kompetentajām iestādēm un tirgum neprecīzu informāciju par savu prudenciālo situāciju", nevar uzskatīt par jaunu iebildumu attiecībā uz prasītāju. Šo komentāru ECB izdarīja, vērtējot prasītājas rīcības nolaidības raksturu, atbildot uz tās 2017. gada 30. augusta apsvērumos minēto apgalvojumu, ka tā bija rīkojusies "piesardzīgi un rūpīgi, ar mērķi izvairīties no jebkādas kļūdainas informācijas attiecībā uz tās pašu kapitāla faktisko situāciju".

116 Ceturtkārt, kas attiecas uz prasītājas kritiku attiecībā uz to, ka šā sprieduma 114. un 115. punktā minētie elementi esot ietekmējuši tai uzliktā naudas soda apmēru, ir jānorāda, ka šis jautājums neattiecas uz prasītājas pārkāpuma konstatējuma tiesiskumu, bet gan uz jautājumu par tai uzliktā naudas soda apmēru.

117 Līdz ar to ir jāsecina, ka otrais pamats ir jānoraida, ciktāl tas attiecas uz prasītājas pārkāpuma konstatējuma tiesiskumu.

118 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka prasītāja nav pierādījusi apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu, ciktāl tajā ir atzīta prasītājas pārkāpuma esamība.

Par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, ciktāl ar to prasītājai ir uzlikts administratīvs naudas sods

119 Ar pirmā pamata otrās daļas otro iebildumu prasītāja apgalvo, ka administratīva naudas soda uzlikšana šīs lietas apstākļos ir pretrunā tiesiskās drošības principam. Turklāt pirmā pamata trešajā daļā tā uzskata, ka ar tai uzlikto naudas sodu ir pārkāpts samērīguma princips. Visbeidzot, kā ir norādīts šā sprieduma 98. un 116. punktā, otrajā pamatā prasītāja apgalvo, ka daži elementi, attiecībā uz kuriem tā nav tikusi uzklausīta, ir ietekmējuši tai uzliktā soda apmēru un tādējādi ir pārkāptas tās tiesības tikt uzklausītai.

120 It īpaši pirmā pamata trešajā daļā prasītāja apstrīd ne tikai paša soda uzlikšanas principa samērīgumu, bet arī tā apmēru. Attiecībā uz to tā it īpaši apgalvo, ka šis apmērs neveido 0,0015 % *Crédit Agricole* grupas apgrozījuma, kā tas norādīts apstrīdētajā lēmumā, bet gan desmit reižu lielāku summu. Tāpat prasītāja pārmet ECB, ka tā nav ievērojusi metodoloģiju, par kuru tā savos procesuālajos rakstos apgalvo, ka to izmanto pārkāpuma smaguma novērtēšanai. Turklāt prasītāja uzsver, ka ECB pirmo reizi Vispārējā tiesā ir apgalvojusi, ka, nosakot soda apmēru, tā ir ņēmusi vērā aplūkojamās

kredītiestādes lielumu, lai gan apstrīdētajā lēmumā šāds pamatojums nav minēts. Prasītāja uzskata, ka ECB šajā saistībā kļūdaini atsaucas uz tādu kredītiestāžu lieluma vērtējumu, kas balstīts uz pārvaldīšanā esošo aktīvu kopējo summu, nevis uz apgrozījumu, un norāda – katrā ziņā Vispārējā tiesa nevar ņemt vērā šo apstākli, jo tas nav minēts apstrīdētajā lēmumā. Prasītāja piebilst – tas, ka šis apstāklis nav norādīts minētajā lēmumā, nozīmē pamatojuma trūkumu, kā rezultātā apstrīdētais lēmums ir prettiesisks.

121 Vispirms ir jākonstatē, ka tam, lai Vispārējā tiesa varētu vērtēt prasītājas kritiku, ir nepieciešams, lai apstrīdētajā lēmumā būtu no juridiskā viedokļa pietiekami paskaidroti iemesli, kuru dēļ prasītājai ir uzlikts sods 4 300 000 EUR apmērā, kas veido 0,015 % grupas, kurai prasītāja pieder, apgrozījuma.

122 Vispārējā tiesa uzskata, ka iesākumā ir jāvērtē apstrīdētā lēmuma pietiekamais pamatojums attiecībā uz uzliktā soda apmēra noteikšanu.

123 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka prasības par lēmuma atcelšanu ietvaros pamats attiecībā uz tāda akta pamatojuma trūkumu vai nepietiekamu pamatojumu, kura tiesiskums tiek apstrīdēts, ir absolūts pamats, kas Savienības tiesai ir jāizvērtē pēc savas ierosmes un ko līdz ar to lietas dalībnieki var izvirzīt jebkurā procesa stadijā (spriedums, 2001. gada 13. decembris, *Krupp Thyssen Stainless* un *Acciai speciali Terni*/Komisija, T-45/98 un T-47/98, EU:T:2001:288, 125. punkts).

124 Turklāt šis Savienības tiesas pienākums pēc savas ierosmes izvirzīt absolūtu pamatu ir jāpilda, ievērojot sacīkstes principu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 2. decembris, Komisija/Īrija u.c., C-89/08 P, EU:C:2009:742, 59. un 60. punkts). Šajā gadījumā ir jānorāda, ka ECB tiesas sēdē bija iespēja izteikties par to, vai apstrīdētā lēmuma pamatojums ir pietiekams.

125 Tiesas sēdē ECB tādējādi apgalvoja, ka apstrīdētais lēmums ir no juridiskā viedokļa pietiekami pamatots. Būtībā tā paziņoja, ka soda apmēra noteikšanai ir izmantojusi divu posmu metodoloģiju.

126 Pirmajā posmā tiekot noteikta uzliktā soda pamatsumma. Šā soda pamatsummas noteikšanas sākumā tiekot vērtēts aplūkojamā pārkāpuma smagums, ņemot vērā pārkāpuma ietekmi uz attiecīgās kredītiestādes prudenciālo situāciju un šīs iestādes rīcību. ECB uzsver, ka šis elements ir minēts apstrīdētajā lēmumā, jo tajā ir atsauce uz to instrumentu kopējo summu, kuri ir tikuši kļūdaini klasificēti. Tāpat apstrīdētajā lēmumā esot uzsvērts kredītiestādes rīcības prettiesiskums, jo tajā ECB esot uzstājusi uz to, ka prasītājai esot bijis jāzina par saviem pienākumiem, kas tai noteikti atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktam. Kad ir noteikts pārkāpuma smagums, ECB vienādojumā iekļaujot kredītiestādes pārvaldīšanā esošo aktīvu kopējo summu. Tādējādi pamatsumma tiekot aprēķināta, ņemot vērā, pirmkārt, pārkāpuma smagumu un pārvaldīšanā esošo aktīvu kopējo summu.

127 Otrajā posmā šī pamatsumma tiekot pielāgota tā, lai tiktu ņemti vērā iespējamie atbildību pastiprinošie vai mīkstinošie apstākļi. Šajā gadījumā uz prasītāju esot attiecināti atbildību mīkstinoši apstākļi.

128 Tiesas sēdē ECB arī norādīja – mērķis tam, ka apstrīdētajā lēmumā nebija skaidrota soda precīzā apmēra noteikšanai izmantotā metodoloģija, bija aizsargāt minētā soda preventīvo raksturu. Esot jānovērš iespēja, ka kredītiestādes var paredzēt to sodu apmēru, kurus tām var uzlikt, jo tā varot mazināt stimulu ievērot prudenciālā regulējuma noteikumus. ECB arī atzina, ka apstrīdētajā lēmumā nav minēts, ka tiek ņemta vērā prasītājas pārvaldīšanā esošo aktīvu kopējā summa, tomēr norādīja, ka tas nenozīmē pamatojuma trūkumu, jo runa ir par pilnīgi objektīvu elementu.

129 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. panta otrajā daļā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kura ir jānošķir no jautājuma par iemeslu pamatotību, kas attiecas uz strīdīgā akta tiesiskumu pēc būtības. Vērtējot šādā perspektīvā, prasītajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā akta būtībai un tam nepārprotami un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes – akta autores – argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot pieņemtā akta pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi. Saistībā konkrēti ar individuālu

lēmumu pamatojumu šādu lēmumu pamatošanas pienākuma mērķis – papildus ļaut tiesai īstenot savu kontroli – ir sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu norādi, lai saprastu, vai lēmumā, iespējams, nav pieļauta kļūda, kas ļauj apstrīdēt tā likumību (skat. spriedumu, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine* /Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 146.–148. punkts un tajos minētā judikatūra; spriedumi, 2013. gada 11. jūlijs, *Ziegler*/Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 114. un 115. punkts, un 2016. gada 13. decembris, *Printeos* u.c./Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, 44. punkts).

130 Prasība norādīt pamatojumu ir jāvērtē atkarībā no konkrētās lietas apstākļiem, it īpaši ņemot vērā tiesību akta saturu, izvirzītā pamatojuma būtību un interesi, kāda tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, var būt attiecībā uz paskaidrojumu saņemšanu. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tās tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu (spriedumi, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 150. punkts; 2013. gada 11. jūlijs, *Ziegler*/Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 116. punkts, un 2016. gada 13. decembris, *Printeos* u.c./Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, 45. punkts).

131 Tāpat no judikatūras izriet, ka pamatojums ieinteresētajai personai principā ir jāpaziņo vienlaicīgi ar tai nelabvēlīgo lēmumu. Proti, pamatojuma trūkumu nevar novērst tā, ka ieinteresētā persona par lēmuma pamatojumu uzzina Savienības tiesās notiekošā tiesvedībā (spriedumi, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 149. punkts; 2012. gada 19. jūlijs, *Alliance One International* un *Standard Commercial Tobacco*/Komisija, C-628/10 P un C-14/11 P, EU:C:2012:479, 74. punkts, un 2016. gada 13. decembris, *Printeos* u.c./Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, 46. punkts).

132 Attiecībā it īpaši uz pamatojumu administratīviem naudas sodiem, kas ir uzlikti atbilstoši Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktam, pirmkārt, ir jāatgādina, ka ECB ir tiesības uzlikt administratīvu naudas sodu, kura maksimālais apmērs var atbilst 10 % no tās grupas kopējā gada apgrozījuma, kurai pieder attiecīgā juridiskā persona.

133 No tā izriet, ka ECB ir plaša rīcības brīvība, nosakot naudas soda apmēru. Šādos apstākļos no pastāvīgās judikatūras izriet, ka vēl jo lielāka nozīme ir to garantiju ievērošanai administratīvajā procesā, ko sniedz Savienības tiesību sistēma. Viena no šīm garantijām it īpaši ir ieinteresētās personas tiesības uz to, lai aplūkojamais lēmums būtu no juridiskā viedokļa pietiekami pamatots. Tikai tādējādi Tiesa un Vispārējā tiesa var pārbaudīt, vai ir tikuši izpildīti rīcības brīvības izmantošanas faktiskie un tiesiskie nosacījumi (spriedumi, 1991. gada 21. novembris, *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. punkts, un 2008. gada 6. novembris, Nīderlande/Komisija, C-405/07 P, EU:C:2008:613, 56. punkts).

134 Līdz ar to, ņemot vērā gan plašo rīcības brīvību, kas ECB ir piešķirta ar Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktu, gan piemēroto administratīvo naudas sodu ļoti lielo apmēru, pienākumam norādīt pamatojumu lēmumiem, ar kuriem uzliek šādu sodu, ir īpaša nozīme.

135 Otrkārt, ir jānorāda, ka lēmuma, ar kuru uzlikts sods, pamatojumam ir jāļauj Vispārējai tiesai novērtēt, vai minētais lēmums ir saderīgs ar Savienības tiesībām un it īpaši ar samērīguma principu, kā arī pārbaudīt, vai ECB ir pienācīgi novērtējusi kritērijus, kas minēti Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 3. punktā, kurā vēl bez soda samērīguma ir uzsvērts arī tā iedarbīgums un atturošais raksturs.

136 Lai varētu veikt šādu pārbaudi, ir nepieciešams, lai apstrīdētā lēmuma pamatojumā būtu no juridiskā viedokļa pietiekami norādīta metodoloģija, ko ECB izmantojusi, nosakot soda apmēru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 27. septembris, *Jungbunzlauer*/Komisija, T-43/02, EU:T:2006:270, 91. punkts), kā arī līdzsvarošana un novērtēšana, ko tā ir veikusi attiecībā uz vērā ņemtajiem elementiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 8. decembris, *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 61. punkts).

137 Visbeidzot, trešķārt, no šā sprieduma 130. punktā minētās judikatūras izriet, ka lēmuma pietiekamā pamatojuma vērtējums ir jāveic, it īpaši ņemot vērā kontekstu, kurā tas ir pieņemts.

138 Tādējādi ir ticis uzskatīts – tad, ja ECB lēmumā ir vēlreiz atkārtots Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinumā minētais, tajā minētos paskaidrojumus var ņemt vērā, vērtējot, vai apstrīdētajā lēmumā ir ietverts pietiekams pamatojums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 8. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 92. punkts). Turklāt joprojām attiecībā uz kontekstu, kurā ir pieņemts šāds lēmums, ir ticis vairākkārtīgi nospriests, ka tādu lēmumu pamatojumu, kas ir administratīvās prakses daļa, var norādīt kopsavilkuma veidā, piemēram, atsaucoties uz šo praksi (spriedumi, 1990. gada 14. februāris, *Delacre* u.c./Komisija, C-350/88, EU:C:1990:71, 15. punkts, un 2001. gada 8. novembris, *Silos*, C-228/99, EU:C:2001:599, 28. punkts). Tāpat tas, ka iestāde atbildētāja publicē metodoloģiju, ko tā ir paredzējusi izmantot, īstenojot savas lēmumu pieņemšanas pilnvaras, mazina tās pienākumu norādīt individuālo lēmumu pamatojumu, ciktāl tā piemēro minēto metodoloģiju.

139 Tomēr šajā gadījumā apstrīdētais lēmums netika pieņemts, vēlreiz atkārtojot Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinumā minēto, un nepastāv nekāda iepriekšēja ECB prakse attiecībā uz administratīva naudas soda uzlikšanu, piemērojot Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punktu. Turklāt ECB nebija publiskojusi metodoloģiju, ko tā grasījās piemērot, lai noteiktu atbilstoši šai normai uzliktā soda apmēru.

140 Tādējādi vērtējums attiecībā uz to, vai apstrīdētajā lēmumā ir ietverts pietiekams pamatojums, ir jāveic, balstoties vienīgi uz šajā lēmumā minētajiem motīviem.

141 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāpārbauda, vai ECB šajā gadījumā ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.

142 Apstrīdētā lēmuma 4.1.2. punkts "Soda apmērs" ir formulēts šādi:

"Lai noteiktu uzliekamo administratīvo sodu, ECB ņēma vērā šādus apstākļus:

4.1.2.1. Attiecībā uz pārkāpuma smagumu ECB ņem vērā apstākli, ka prudenciālajai uzraudzībai pakļautā struktūra ir kļūdaini iekļāvusi kapitāla instrumentus savos *CET 1* instrumentos par kopējo summu 2 088 miljoni [EUR] apmērā, kas konsolidētā līmenī veido prudenciālajai uzraudzībai pakļautās iestādes *CET 1* rādītāja 67 bāzes punktus 2016. gada 30. jūnijā. Arī apstāklis, ka lielākā daļa kapitāla instrumentu, kuri tika kļūdaini klasificēti kā *CET 1* instrumenti, bija emitēti pēc dividenžu izmaksāšanas akcijās akcionāriem un līdz ar to bija identiski parastajām akcijām, kas tos bija ģenerējušas, tika ņemts vērā, vērtējot pārkāpuma smagumu.

4.1.2.2. ECB turklāt ņem vērā faktu, ka pārkāpums notika piecos ceturkšņa pārskatu laikposmos pēc kārtas un trīs informācijas publikācijās atbilstoši trešajam pīlāram 2015. un 2016. gadā.

[4.1.2.3.] Attiecībā uz prudenciālajai uzraudzībai pakļautās struktūras pieļautās pienākumu neizpildes smagumu ECB uzskata, ka pārkāpums tika izdarīts vismaz nolaidības dēļ. It īpaši sodāmās rīcības prettiesiskumu pierāda 3.3. iedaļā aprakstītie apstākļi. Prudenciālajai uzraudzībai pakļautās struktūras rīcībā bija pietiekami daudz laika, lai pielāgotu savas darbības Regulas (ES) Nr. 575/2013 reglamentējošajām prasībām, un ECB (kopējās uzraudzības komanda) to bija brīdinājusi par nepieciešamību saņemt ECB iepriekšēju atļauju, pirms klasificēt kapitāla instrumentus kā [*CET 1*] instrumentus. Tomēr, lai arī prudenciālajai uzraudzībai pakļautajai struktūrai bija zināmas šīs prasības, tā turpināja instrumentu klasificēšanu bez nepieciešamās atļaujas.

4.1.2.4. Tāpat kā atbildību mīkstinošu apstākli ECB ņem vērā faktu, ka pēc prudenciālajai uzraudzībai pakļautās struktūras lūguma ECB deva atļauju klasificēt emisijas kā *CET 1* instrumentus [..].

Līdz ar to, ņemot vērā visu iepriekš minēto, tostarp prudenciālajai uzraudzībai pakļautās struktūras tās rakstveida apsvērumos izvirzītos argumentus, un ņemot vērā samērīguma principu, kas ir pamatā tam, kā ECB īsteno savas sankciju piemērošanas pilnvaras, administratīvais sods tiek noteikts 4 300 000 EUR apmērā, kas veido aptuveni 0,0015 % no prudenciālajai uzraudzībai pakļautās grupas, kurai pieder prudenciālajai uzraudzībai pakļautā struktūra, kopējā gada apgrozījuma 2017. finanšu gadā, un nodrošina uzticamu un efektīvu preventīvo iedarbību, lai novērstu to, ka šāds pārkāpums tiek izdarīts turpmāk."

143 Apstrīdētā lēmuma 4.2.4. punktā ECB piebilda, "ka uzliktais administratīvais sods nepārsniedz 10 % no prudenciālajai uzraudzībai pakļautās grupas, kurai pieder [prasītāja], kopējā gada apgrozījuma iepriekšējā finanšu gadā pirms [apstrīdētā] lēmuma pieņemšanas datuma".

144 Ir jākonstatē, ka šajā apstrīdētā lēmuma fragmentā nav sniegti precizējumi par metodoloģiju, ko ECB izmantoja, nosakot uzliktā soda apmēru, bet vienīgi ir uzsvērti daži apsvērumi par pārkāpuma smagumu, tā ilgumu, prasītājai pārmestās pienākumu neizpildes smagumu, kā arī apgalvojums, ka esot ņemti vērā atbildību mīkstinoši apstākļi.

145 Apstrīdētā lēmuma 4.1.2.1.–4.1.2.4. punkta formulējums nedz ļauj prasītājai saprast, kādai metodoloģijai ECB ir devusi priekšroku, nedz ļauj Vispārējai tiesai veikt uzliktā soda tiesiskuma pārbaudi.

146 Apstāklis, ka ECB savā iebildumu rakstā un pēc tam tiesas sēdē izskaidroja metodoloģiju, kuru tā esot izmantojusi šajā lietā, nenovērsa šo trūkumu, jo saskaņā ar šā sprieduma 131. punktā minēto judikatūru tā nevarēja labot nepietiekamu pamatojumu, paziņojot lēmuma motīvus tiesvedības laikā Vispārējā tiesā. Turklāt prasītājai bija tiesības zināt tai uzliktā soda apmēra aprēķināšanas metodi, un šim nolūkam tai nebija pienākuma celt prasību Vispārējā tiesā.

147 Turklāt apstrīdētā lēmuma 4.1.2.1.–4.1.2.4. punktā nav sniegta minimālā informācija, kas būtu ļāvusi saprast un pārbaudīt to elementu atbilstīgumu un līdzsvarošanu, kurus ECB ņēma vērā, nosakot soda apmēru.

148 Lai arī apstrīdētā lēmuma 4.1.2.1. punktā, kas attiecas uz pārkāpuma smagumu, ECB uzsver – kapitāla instrumenti, kas klasificēti bez atļaujas, veido prasītājas *CET 1* rādītāja 67 bāzes punktus, tā nesniedz papildu skaidrojumus par šādas pienākuma neizpildes smaguma līmeni, ņemot vērā prudenciālās prasības, kas attiecas uz prasītāju.

149 Tajā pašā apstrīdētā lēmuma punktā ECB uzsver apstākli, ka lielākā daļa kļūdaini klasificēto kapitāla instrumentu tika emitēti pēc dividenžu izmaksāšanas akcijās akcionāriem, un uzsver, ka šis elements tika ņemts vērā pārkāpuma smaguma vērtējumā. Tomēr arī šajā ziņā nav ticis sniegts neviens paskaidrojums par šī konstatējuma ietekmi uz prasītājai uzliktā soda apmēra noteikšanu.

150 Visbeidzot, lai arī apstrīdētā lēmuma 4.1.2.4. punktā ECB apgalvo, ka tā kā vainu mīkstinošu apstākli ir ņēmusi vērā to, ka galu galā tā bija atļāvusi prasītājai klasificēt aplūkojamos instrumentos kā *CET 1* instrumentus, nav sniegta neviena norāde attiecībā uz līdzsvarošanu, ko ECB veikusi saistībā ar šo elementu, nosakot soda galīgo apmēru.

151 Turklāt ir jānorāda, ka ECB ir vienīgi pieminējusi grupas, kurai prasītāja pieder, lielumu, nevis prasītājas lielumu, lai arī pārkāpumā tika vainota tikai šī pēdējā.

152 Ir jākonstatē, ka, apstrīdētajā lēmumā nenorādot kredītiestādes aplūkojamā pārkāpuma izdarītājas lielumu, ECB nav minējusi elementu, kas saskaņā ar tās pašas paziņojumiem Vispārējā tiesā ir īpaši atbilstīgs soda apmēra noteikšanai.

153 Proti, tas, ka nav minēts attiecīgās kredītiestādes lielums, neļauj Vispārējai tiesai pārbaudīt ECB veikto vērtējumu par iedarbīguma, samērīguma un atturošā rakstura kritērijiem, kas minēti Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 3. punktā.

154 Vispārējā tiesā ECB apgalvoja, ka, nosakot soda apmēru, tā bija ņēmusi vērā attiecīgās iestādes lielumu tās pārvaldīšanā esošo aktīvu kopējās summas veidā. Tomēr saskaņā ar šā sprieduma 131. punktā minēto judikatūru un tādu pašu iemeslu dēļ kā šā sprieduma 146. punktā minētie šajā stadijā sniegtu skaidrojumu nevar ņemt vērā, vērtējot, vai ECB ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.

155 Turklāt ECB tiesas sēdē uzsvērtais apstāklis, ka, iespējams, ir runa par "objektīvu" elementu, to neatbrīvo no pienākuma izskaidrot šo elementu apstrīdētajā lēmumā, kaut vai tikai lai paskaidrotu, kādā veidā un kādas līdzsvarošanas rezultātā šis elements tika ņemts vērā, nosakot aplūkojamajai kredītiestādei uzliktā soda apmēru.

156 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājai uzliktais sods nav pietiekami pamatots un līdz ar to tas ir jāatceļ, neesot nepieciešamībai izteikties par pārējiem šajā ziņā izvirzītajiem iebildumiem.

157 Tā kā ECB vērtējums attiecībā uz administratīvā naudas soda apmēru ir nodalāms no pārējā apstrīdētā lēmuma, tas ir jāatceļ tikai, ciktāl ar to prasītājai ir uzlikts administratīvs naudas sods 4 300 000 EUR apmērā.

Par tiesāšanās izdevumiem

158 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

159 Šajā gadījumā prasītājai spriedums ir daļēji nelabvēlīgs un daļēji labvēlīgs, jo apstrīdētais lēmums tiek atcelts tikai, ciktāl ar to prasītājai ir uzlikts administratīvs naudas sods 4 300 000 EUR apmērā. Šādos apstākļos Vispārējā tiesa, taisnīgi izvērtējot lietas apstākļus, nolemj – katrs lietas dalībnieks pats sedz savus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) 2018. gada 16. jūlija lēmumu ECB/SSM/2018-FRCAG-75, ciktāl ar to *Crédit agricole SA* ir uzlikts administratīvs naudas sods 4 300 000 EUR apmērā.**

2) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**

3) ***Crédit agricole* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

4) **ECB sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 8. jūlijā.

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
S. Papasavvas

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 1

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 3

Juridiskais pamatojums 4

Par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, ciktāl tajā ir norādīts prasītājas pārkāpums 5

Par pirmā pamata pirmo daļu attiecībā uz tiesību kļūdu, interpretējot un piemērojot Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punktu 5

– Par pirmo iebildumu attiecībā uz kļūdu, interpretējot un piemērojot Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta pirmo daļu redakcijā, kas piemērojama laikā, kad norisinājās fakti, kuri prasītājai tiek pārmesti 5

– Par otro iebildumu, kas būtībā attiecas uz Regulas Nr. 575/2013 26. panta 3. punkta jaunās versijas piemērošanu ar atpakaļejošu spēku 9

Par pirmā pamata otrās daļas pirmo iebildumu attiecībā uz Regulas Nr. 1024/2013 18. panta 1. punkta pārkāpumu 10

Par otro pamatu, kas ir izvirzīts pakārtoti un attiecas uz prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu . 12

Par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, ciktāl ar to prasītājai ir uzlikts administratīvs naudas sods 14

Par tiesāšanās izdevumiem 19